

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Ahol fából vaskarikát is tudnak csinálni*

Forrás: *Magyarország*

1923. 11. 11.

Osztályozás

Tárgy *362.7*

Hely

Idő *"1923"*

Személy

Ahol fából vaskarikát is tudnak csinálni

(Köt. v. füz.) (Oldal)

A városmajori „Missziós ház”. — Budai úrhölgyek „morzsagyűjtő akció”-ja. — Ingyen ebéd a szegény gyerekeknek. — Ócska szalmakalapból kosár

Séta a szegénység kultúrműhelyébe

(Magyarország tudóstíjójától.) Budán, a Városmajor közepén táján, alacsony épület húzódik meg szerényen a hatalmas tölgyfák között. Az úgynevezett „Missziós ház” ez, szegény otthonatlan gyermekek otthona, ahol meleg szobát találnak télen a kis árvák, napsugaras nyári időben pedig kedvükre futkoshatnak és játszogathatnak bábuval, paprikajancsival. A tavasszal nyitották meg és azóta teljesíti áldagos hivatását.

Morzsgyűjtő budai asszonyok ...

Ebben a kis missziós házban pár nap óta nagy sürgés-forgás uralkodik. Néhány nemesszívű és ötletes budai úriasszony ugyanis fölvetette azt a gondolatot, hogy össze kellene gyűjteni mindazt, ami már rojdonon a szemétdombra kerül, mert nem szabad manapság megengedni azt, hogy a legkisebb rongy, vagy a legkisebb papírdarab is elkallódjon, hiszen gondos kezekkel abból a rongyból is lehet valami kis melegítő kabátocskát csinálni, egy kis papucsot, vagy akármi mást, csak jóakarát és lelkesedés kell hozzá.

Megindították hát a budai asszonyok azt a mozgalmat, amelynek „Morzsagyűjtő Akció” lett a neve. És már dolgoznak is. Felkeresik a szegény embert, a gazdagot egyaránt és nincs az az eldobott holmi, az a szakadozott rongy, ami ne lenne értékes kincs a budai asszonyok szemében.

A szegénység kultúrműhelye

A találékonyság és ötletesség jegyében indult meg a morzsagyűjtő akció. Az ötletek kedvesek, meghatóak, a legzordonabb ember is felderül, ha olvassa, amit a budai asszonyok felhívásukban írnak:

— Akciónk toldoz-foldoz, kiforgat, beforgat, összeállít, szétszed, átalakít, kihasznál, felhasznál és elhasznál mindent... Minden csekélységet hálával fogadunk, lehet az avult ruhanemű, ruharész, kelmedarab, (régí vagy kicsiny) kalap, ernyő, cipő, könyv, folyóirat, újság, szobadísz, törött, használt bútorok, üveg, játék stb. a szegénység

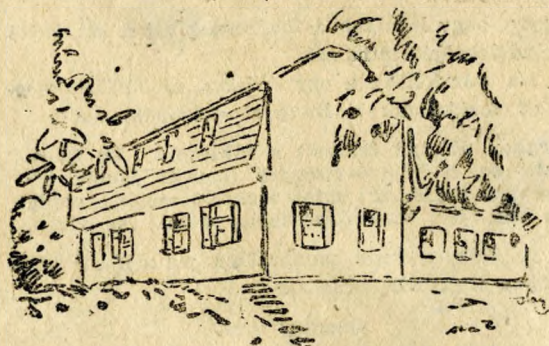
semmi sem kallódik el, mert a szeretet erejével a semmiből házat, napközi otthont, foglalkoztató műhelyt, játszó- és tanulóhelyet, zsákból függőnyt, rongyból dísz tárgyat... talán még fából vaskarikát is csináltak már...

Az akció lelkes vezetői, irányítói remélik, hogy sok hasznavehetően tárgy, ócskaság fog összegyűlni és ha majd együtt lesz a sok anyag, a szegénység kultúrműhelye elvégzi a többit.

Házról-házra, üzletből-üzletbe

Beszélggettünk a morzsagyűjtő akció agilis vezetőjével: Brettschneider Etelkával:

— Akciónk előmunkálatai — mondotta — már javában folynak. Kerületenként szervezzük meg a morzsagyűjtést, ahol önkéntes munkatársak fognak rendelkezésünkre állani. Ezek az önkéntes munkatársak, valamennyien úriasszonyok és úrilányok, felkeresik az ismerőseiket, a nem ismerőseiket egyaránt, elmennek az üzletkebe, a gyárakba, elmennek minden házba a lakókhoz és a házmesterekhez, hogy ösz-

A Missziós ház a Városmajorban

szeszedejenek minden, tulajdonosaiknak már hasznavehetően tárgyat.

Egyelőre még csak az előmunkálatok folynak, maga a gyűjtés november hónapban ér véget, úgy-hogy az összegyűjtött anyagok feldolgozására december elején kerül a sor. Decemberben aztán össze-ülünk a Missziós házban és itt a munkatermekben feldolgozunk mindent. Lesz könyvkötő-tanfolyam, játéktanfolyam és megindul a munka.

Ahol a morzsákat feldolgozzák

Brettschneider Etelka végigkalkuloz bennünket a kicsiny épületben. Tisztaság, ragyogás fogad mindenütt. A konyhában ropog a tűz, száll a gőz, javában főzik az ebédet.

— Egy hét óta — mondja Brettschneider Etelka, — ebédet is adunk a gyerekeknek. Most állandóan negyven-negyvenöt gyermek tartózkodik itt, ezek délután bejönnek, eljátszadognak, oktatást és nevelő tanítást kapnak. A népkonyhánk már egyszer működött és pedig júliusban és augusztusban, amikor állandóan száznegyven-százötven szegény gyermek kapott tőlünk ebédet.

A munkaszoba nagyobb terem. Az ablakokon át beszűrődik a napfény, az egész világos szoba ragyog a tisztaságtól. Ott asztal van benne, a falak mellett köröskörül székek, varrógépek, írógépek állanak. Van egy másik terem is, amelyben a gyerme-

keket foglalkoztatják. Itt is az előbbi bútorok, azzal a különbséggel, hogy néhány pad is van, ahol a kis lányok megtanulják a leckéjüket, természetesen felügyelet alatt.

Mi minden van a két szekrényben?

A kisebbik munkaszobában két szekrény áll a fal mellett. Ebben a két szekrényben őrzik a morzsa-gyűjtés eddigi eredményeit. Egy könyvkereskedő-cég nagymennyiségű papírneműt, tintatartót, tollat és pár méter flanellt küldött a morzsa-gyűjtő-akciónak. Ezt majd felhasználják levelezésre, a flanellt kis csecsemőknek adják, míg a többi papirosanyagból játékszereket csinálnak.

— Tessék csak megnézni ezt a kis kosarat, — szól Brettschneider Eteleka és egy csinos kis játékosárra mutat, amely sok színben tarkállik. Van rajta piros selyem, zöld papiros, szalag, festett cifra-ság egyaránt, míg a váza egy rossz szalmakalap rostja. Ha nem mondanák meg, nem venné észre az ember, hogy *miből készült ez az izléses kis játékszer.*

— Ez a baba, tudja a Jóisten, hogy miből készült. De itt van. Össze van toldozva-foltozva mindenből!

Van aztán itt még kis piaci táska, piaci kosár, apró ruhácska, ami mind használt ruhaneműből készült.

— *Majd meglátják, hogy mit tudunk mi csinálni, csak sikerüljön a gyűjtés* — szól Brettschneider Eteleka. — Már kaptunk lisztet meg babot néhány gyártótól, sőt még rumot is küldött az egyik likőrgyár. Ingyen nyomatták plakátjainkat és a nyomtatványainkat is. Azt hiszem, — folytatja — hogy sok munkánélkülinek is adhatunk majd munkát, olyan dolgokkal, amiben mi nem vagyunk jártasak.

— Mit csinálnak például a papírhulladékkal?

— Ó, kérem, amit nem tudunk felhasználni, azt eladjuk s az így befolyt pénzből segítjük a gyermekeket.

A kis Tóth zongorája

Néhány gyerek künn játszadozik a Missziós ház udvarában. Ezeknek ma nincs iskolájuk, eljöttek hát ide a Missziós házba és itt felügyelet alatt játszadoznak. Mulatság nézni, hogy milyen örömet talál-
nak a homok túrásában, micsoda formákat, micsoda alakokat talál ki fantáziájuk. Bástyákat emelnek a homokból, szobákat építenek és mutogatják egymásnak.

— Mi az, amit építettél, te kis Tóth?

— *Ez kérem egy zongora,* — mutat a gyermek egy homoképítményre. Olyan négyszögletű bástyaféle a »zongora«, mutatoujjával kis lyukakat (billentyűket) fúrt bele és elnevezte — zongorának..

Van aztán itten konyha, asztalokkal, székekkel, tűzhellyel és mindennel.

— Hol van az edényes szekrény? — kérdezzük az egyik kisleánytól.

Az meglepődik, megnézi a konyháját, gondolkozik, aztán így szól:

— Ez itten szék, ez itten asztal, ... hát akkor majd ez az egyik szék lesz az edényes szekrény, — végigsimítja kezével a homokrakást és már készen van az »edényszekrény«.

Így játszadoznak meleg időben kint, rosszabb időben bent a szobában az apró gyerekek és hálattal szívvel tekintenek azokra a némesszívű asszonyokra, akik mostanában házról-házra járnak, hogy csikor-gató télben, süvöltő szélben se fagyjon meg a mo-soly ezeken a gyermekajkakon, hogy sohase némul-jon el a kacaj ebben a kis házban ...